

Dobri ljudje.

19. Prazne roke.

Lizi, jako pridna hčerka iz imovite družine, je v dvajsetem letu svoje dobe nevarno zbolela. Mučiti jo je začela ona potuhnjena bolezen, ki polagoma pripravlja mladega človeka za grob in se imenuje jetika.

Nekega dne jo pride obiskat njen dušni voditelj, za mladino posebno skrben redovnik. Z neko nenavadno otožnostjo ga pozdravi blaga bolnica na postelji, položi obe roki drugo poleg druge, kakor se napravi perišče, jih pomoli vun izmed belih blazinic in vzklikne: „Poglejte, prečastiti gospod, prazne roke!“

Duhovnik jo vpraša, kaj hoče s tem reči. Bolnica mu odvrne, da je brala v neki knjigi, da v nebesa more priti le oni, čigar roke so napolnjene z dobrimi deli dušnega in telesnega usmiljenja. To pa jo je jako užalostilo, ker mora pripoznati, da je bila v svojem življenju preveč sebična. Ljubezen in dobrotljivost svojih staršev je smatrala kot nekaj navadnega, kar se ume samoposebi. Domačega bogastva je bila vesela, a na to pa ni mislila, da bi se delila miloščina, ali da bi si sama pritrgovala in naklanjala ubožcem. Zdaj, ko se ji boljbolj približuje smrt, ji je tako tesno pri srcu, ker si ni nabirala zaslug in bo morala stopiti pred sodnika — s praznimi rokami!

Skrbni duhovnik jo tolaži, češ da s tem obilno nadomešča, ker tako potrpežljivo prenaša kruto bolezen itd. Toda blaga bolnica se ne more popolnoma utolažiti. Da bi popravila poprejšnje zamude, zdaj z bolniške postelje tem obilneje deli dobrote in priganja tudi domače, naj bi isto delali zanjo.

Ko čez leto in dan pride ura, da se mora ločiti čista duša od deviškega telesa, gospodična Lizi vsa vesela pomoli svoje suhe roke izpod odeje in s slabotnim glasom šepče: „O, kako lahko umrjem, zdaj moje roke niso več prazne!“

Ave Maria.

20. Praznik svete desnice.

Kaj me pogledujete tako nezaupno, češ: takega praznika pa ne poznamo. Le počakajte, ga boste takoj spoznali.

V avstrijskih škofijah se praznuje 30. majnika praznik „Najdenje desnice sv. Štefana, ogrskega kralja“. In letos, ko vam pripovedujem lepe zgodbe dobrih ljudi, se mi je zdel še posebno genljiv in presrčen ta praznik.

Ta sveti kralj je umrl na dan Marijinega vnebovzeta 1. 1038; pokopali so ga v cerkvi „naše ljube Gospe“ v stolnem Belem gradu. Ko čez 45 let odprejo njegov grob, vidijo, da je strohnelo vse njegovo telo, le njegova desnica je ostala popolnoma nestrohnela. Strmeč so premišljevali ljudje ta čudež in zdaj so se šele prav zavedali, kako neizmerno dobrega srca in radodarnih rok je bil sveti Štefan. Pozidal je več krasnih cerkev; med njimi posebno lepo v čast Matere božje; vsem je poskrbel karmoč lično notranje lepotiče. Ustanovil je več samostanov in zagotovil vzdrževanje menihov. Posebno imeniten je samostan na Sveti gori, posvečen sv. Martinu, ki je bil rojen na Ogrskem in je na tej gori, kakor se poroča, večkrat v molitvi prečul cele noči. Bil je bolj oče nego vladar svojim podložnikom. Vsem je bil naklonjen, a ubožci so bili še posebej njegovi ljubljenci. Sam je rekel, da hoče biti oče vseh ubožcev, vdov in sirot. Ni bil še zadovoljen s tem, da je podpiral one, ki so pri njem iskali pomoči; še celo sam je hodil preoblečen k takim, ki so se sramovali javno prositi. Ko je nekoč preoblečen delil miloščino, ga napade tolpa beračev, mu vzame mošnjo, ga vrže na tla, pretepa in vlačí za brado in za lase. Sveti kralj se ne pritoži radi te krivice, marveč se šteje srečnega, da more kaj trpeti za Jezusa. Sploh se je ravnal po Jezusovem nauku: „Kadar daješ vbogajme, naj ne ve tvoja levica, kaj dela tvoja desnica.“

Prav je, da je sv. Cerkev spomin tolike dobrotljivosti počastila s posebnim praznikom. Saj je nebo samo takorekoč dalo ogrski deželi pobotnico, čudežno

podpisano z nestrohnelo sveto roko, za vse neštete dobrote, ki jih je na zemlji delil njen nepozabni dobri kralj. Reči moramo, da ni še noben vladar na svetu imel tako odličnega spomenika, kot ga je nebo samo postavilo kralju Štefanu Velikemu.

21. Čudodelna klofuta.

Neka redovnica je šla prosit miloščine za svoje ubožce. Pride do visoke hiše; srce ji utriplje, ko stopa po visokih stopnjicah, ker vé, da gospodar ni radodaren, če že noče misliti, da je — skopuh. Pa srčnost velja! Potrka. Vzprejem je hladen; a sestra kaže veliko zaupanje. Pove se ji, da je nadležna; a ona vztraja. Reče se ji kar naravnost, da naj gre; a ona ostane. Končno pobarva gorka zaušnica lice ubogi sestri; a ona se še ne umakne, marveč ponudi roko in reče s čudovito krotkostjo: „Hvala, gospod, ta klofuta je bila zame; zdaj prosim še za moje siromake, ako vam je drago.“ — Skopuh se omeči in se izkaže — veledušnega.

Paillettes d'or.

22. Usmiljene sestre v vicah.

Ranjenemu vojaku je usmiljenka obvezovala rane. „Kaj ne, da hudo trpite,“ ga nagovori redovnica. „Darujte ljubemu Bogu svoje bolečine, združujte jih z bridkostmi in bolečinami našega križanega Zveličarja, in na ta način boste odslužili vice že na tem svetu.“ — „Sestra,“ odgovori vojak, „ali so tudi v vicah usmiljene sestre?“ — „Oh, seveda so, tega sem prepričana,“ odvrne prostodušno redovnica. „Me smo pač tudi tako nepopolne in imamo mnogo zanikarnosti, ki se bo treba pokoriti zanje.“ — „No, potlej sem pa lahko potolažen,“ zagotovi ranjeni vojak, „sestre bodo že znale poiskati sredstev, da bodo omilile bolečine trpečim.“

Ave Maria.

